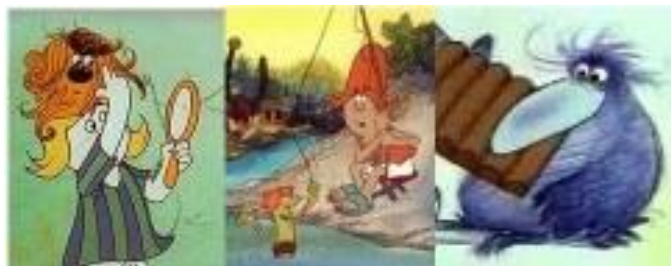

Szakonyi Károly

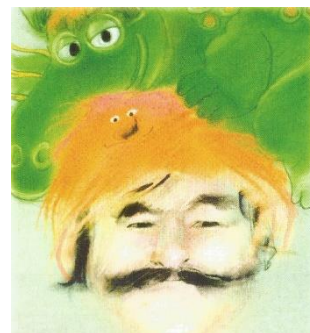
Elment a mesés karikatúrák mestere

Az asztalon színes ceruzákra, finom hegyű tollakra, félig kinyomott festék-tubusokra, kis üveg fekete tusra süt be a dunakeszi [neki Alag] kertből a szeptemberi nap, az asztalon a tárgyak várják, hogy jöjjön a művész, és elindulhassanak a vonalak a fehér rajzlapon. Várják, hogy mint mindig, mókás alakok szülessenek, olyanok, mint Pom-Pom, a nagy ho-ho-

horgász a szemtelen kukaccal, vagy Gombóc Artúr, a sok, szellemesen kitalált karakter. Mesék figurái, csodalények, amilyeneket csak ő tudott, aki már többé nem ül a rajztábla elé.

Sajdik Ferenc. Csukás István legendás alkotó társa. De nem csak Csukás fantáziáját követte. Háromszáznál is több könyvet illusztrált, rajzfilmeket készített senkivel össze nem téveszthető stílusában. Ha csak rápillantunk is figuráira, ott látjuk bennük őt magát, huncut mosolyát, derűjét, már csak azért is, mert saját személyét kölcsönözte nekik. Sok kis Sajdik-arc néz ránk a karakterein. Ő maga csak *alkalmazkodó grafikának* ítélte munkáit, holott teremő művész volt, olyan

lényeket vetett papírra, amelyeknek a valóságban nem akadt modelljük. A humor mestere volt, káprázatos teremtményei serkentőleg hatottak fantáziánkra. Nemzedékek nőttek fel, s tanultak szeretetet rajzaiból.

1930-ban született Németországban, sokáig ott, meg Görögországban élt, itthon Dunakeszin telepedett le. Grafikus lett, kollégái szerint is a legkiválóbb karikaturista. Sokáig a Rádió- és Televízióújság tördelője és rajzolója volt. Később a Ludas Matyiban, ebben az egykori vicclapban láthatuk nevettető rajzait.

— Most pedig a tejbeszolgáltatás hőse fog néhány szót szólni ...
(Sajdik Ferenc rajza)

AZ ELSŐ
RAJZOM!
A
RÁDIO-
ÚJSÁGBAN
1951-BEN

A Munkácsy-, és Kossuth-díjas Sajdik Ferenc, a Nemzet Művésze,

95 éves volt ennek az évnek szeptemberében, amikor elment. Szép, hosszú, gazdag életet élt. De még biztosan sok mulatságos, groteszk, különös figurát alkotott volna, hiszen fáradhatatlanul futtatta ceruzáit a papíron.

„Én nem a valóság, hanem a képzelet után alkotok. Ez valahogy belülről jön, mert igazából ösztönösen rajzolok. De végül is a rajzolást a ceruzára kell hagyni, én csak mozgatom azt.”